

שיא ריית יעקב

ביטאון

יוצא לאור על ידי מרכז מוסדות נדבורנה ביתר בארה"ק | בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנה ט' | גיליון טצ"ה | פרשת תזריע מצורע תש"פ

כניסת שבת	18:39	ביתר - ירושלים
יציאת שבת	20:33	ת"א - בני ברק
	20:30	לונדון
	21:29	ניו יורק
	21:00	הזמנים לפי שיטת ר"ת

"מן הבאר הוא"

דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר אדם כי יהיה בעור בשרו שאת, מי שיש לו התנשאות וגאווה חס ושלוש, והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים, וילמד, שכשם שאין לכהנים להתנשא במה שהם התקדשו בקדושת הכהונה, כי הקדושה הזאת ניתנה לאהרן ולזרעו לדורות עולם, כן גם הוא בל יתגאה.

כ"ק מרן אדמו"ר ז"ע ליל שבת תז"מ תשמ"ג

קול קהילתנו 073-3834583

שכל מעשיך יהיו לשם שמים

לכהנים להתנשא במה שהם התקדשו בקדושת הכהונה, כי הקדושה הזאת ניתנה לאהרן ולזרעו לדורות עולם, כן גם הוא בל יתגאה, כי הכל הוא מהשם יתברך, והוא יתברך צוה את משה ואהרן דוקא לומר את הפרשה הזאת, כי מהם אפשר ללמוד את דרך הענוה, כי הם היו שלמים במידה זו - משה היה עניו מאד מכל אדם אשר על פני האדמה, אהרן מה הוא, אוהב שלום ורודף שלום.

קדושתו של אהרן המועברת מדור אחר דור לכל הכהנים שבכל הדורות, היא דוגמה לענוה על יכולות גדולות אבל ללא עצמיות אישית, הרי ירושת הכהונה אינה ענין של להתגאות בו, הרי השם יתברך קדשם בקדושת אהרן, הם יודעים שאין להם על מה להתגאות, כי הכל לא שלהם - כך צריכה להיות ההרגשה של כל יהודי עובד השם באשר הוא, כל אדם שמצליח במשהו מן הדברים - לתלות הכל במי שהעניק לו את הדבר הזה, ולא לייחס לעצמו את החשיבות.

הלימוד הזה נוקב ויורד עד תהום רבה, כי בעולם ההסתרה שלנו, קשה להגיע להבנה הזאת ללא זיכרון רב ועצום, השאת, ההתגדלות, היא נחלת כל בני האדם, בשביל הבחירה והנסיון, הגשמיית הגדולה מביאה את האדם לידי חימוץ המוח וגבהות הלב. המאבק הזה הוא תמידי, אינסופי ובלתי פוסק, ככל שאנו זוכים לנצח איזו חלקה ולכבשה תחת רשות הקדושה - היינו הביטול אל השם יתברך, הרינו מתקרבים אל מי שאמר והיה העולם.

היו משבחים אדם במעלות של מישהו אחר, וברור לאדם הזה שהמשבחים טועים, הרי שאינו יכול ליהנות מהשבחים. גם כל הארץ ומלואה שהיא של בורא יוצר ומשגיח, האם אפשר להתגאות במשהו? הרי הכל לא שלנו... ככל שאדם מודע לענין הזה בתכלית הפנימיות, הרי הוא שפל, ענו וסבלן, וכל המידות הטובות הכרוכות בדבר הזה.

ועל הכל, הא בהא תליא, ככל שאדם משפיל את עצמו כראוי, הרי שהוא מתחיל להכנס לארמונו של מלך, שם פוסלים את מטבע הגאווה והישות בתכלית הפסילה, הנתפס משוטט ברחבי המלוכה במטבע זה - מסולק לגמרי מהמרחבים הללו, כל מי שמרגיש בעצמו ישות - מתרחק מידית מהדר זיוו יתברך.

הדברים הללו, דומיהם, והקרובים אליהם, חזרו ונשנו רבות במשנתו של מאור עינינו מרן ה'באר יעקב' ז"ע, שכל ענינו היה לעבוד את הבורא יתברך עבודת השם לשמה ממש, ללא שום פניה וללא עירוב כל מטרה אחרת בעצם העבודה התמימה והישרה לבורא עולם, גם דברי תורתו ההולכים ונדפסים מצביעים לרוב על נקודה זו עצמה - שכל מעשיך יהיו לשם שמים, ממש כפשוטו, את זאת תבע מכל אחד ואחד, לא רק מצדיקים גדולים כמותו.

פירוש נפלא ברוח הדברים הללו פירש בפרשת השבוע - וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר אדם כי יהיה בעור בשרו שאת, מי שיש לו התנשאות וגאווה חס ושלוש, והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים, וילמד, שכשם שאין

מדת הגאווה היא המידה הנוראה ביותר, הקיר החוצץ והמסך המבדיל בין יהודי לאביו שבשמים, כל המתגאה כאילו עובד עבודה זרה, לימודנו רבותינו הקדושים (סוטה ד' ע"ג), הדבר מבהיל הרעיון, הדוחק רגלי השכינה בכך שהוא מחשיב את עצמו לאיזה יש בעולם - לא יכול להרגיש את קרבתו של ממלא כל העולמות.

מדת הענוה שהיא נחלת עבדי הוי"ה, מקורה בהרגשת הביטול המוחלטת שאין עוד מלבדו ממש, ואין עמידה לפני המקום ברוך הוא, כי הכל זה רק הוא, ואין שום דבר חוץ ממנו, ולא רק עצם העובדה שיש רבונו של עולם שמנהיג את כל העולם, אלא שכל המציאות כולה, היא עצם עצמיות של האלוקות, כי אין שום דבר בעולם נמצא שאינו ממציא כל הנמצאים בעצמו, יתברך שמו.

העבודה זרה היא עבודה שהיא זרה לדבקות האלוקית, כל מה שהוא זר אל ההרגשה של אמיתת מציאותו יתברך הוא בגדר עבודה זרה, ידוע מאמרו של מרן אור שבעת הימים הבעל שם טוב הקדוש "וסרתם ועבדתם אלהים אחרים", כל מי שהוא סר אפילו קצת מהדבקות, זוהי כבר עבודת אלהים אחרים, הידיעה שאין עוד מלבדו, עדיין אינה מספקת, כי אם ייתכן לשכוח מהדבר הנורא הזה, הרי שהשכחה מורה שהידיעה הזאת היא ידיעה חיצונית ולא ידיעה פנימית שחרוטה בעומק פנימיות הלב, כי אם היינו רואים את קודשא בריך הוא לא היינו חוטאים.

איך יכול אדם להתגאות במה שאינו שלו, אם

דברות קודש

מנ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ליל שבת קודש פרשת טהרה - מצורע תשע"ז

העולם, אך לא מצד כוח הטומאה שבה, ולכן נמי אינן מטמאין באו"ה, אלא מחמת העונש הבזוי והנקלה הטמונה בה, ולכך אמר להם משה דאמיתות פני עם ישראל, היא, שיהיו אוכלין ושותין ושמחין, כי לא להם נתהווה יצירת הנגעים, כמובא בדברי הרמב"ם (שלהי הל' טומאת צרעת) וז"ל: וזה השינוי האמור בבגדים ובבתים שקראתו תורה צרעת בשותפות השם "אינו מומנהגו של עולם, אלא אות ופלא היה בישראל כדי להזהירן מלשון הרע", ע"כ. הרי, שכל עצם יצירת הצרעת היא דבר המפליא, הבא להורות לישראל שישובו אל ה', כיוון דידיעין דכל זמן שהנשמה שבקרבנו שוכנת בעל כרחא בנרתיק גופה החמריי, אינה מן הנמנעת שתעבוד את בוראה מתוך זולת האהבה, ולכן שיתף הקב"ה בתוכה נמי את מידת היראה, שיחדין יהיו תועלתם שלימה בשלימות הנפש, כיוון דיסוד נפש הישראלי בירידתה לעוה"ז, היא, לעשות רצון קונה, אולם, כשלעיתים נפשו של אדם שפלה, ואין בכוחו להתגבר על יצרו, אזי מוכרח הוא להגביר יצרו הרע על ידי מידת היראה, שהיא לטובת האדם ויצרו הרע, ולכן לא פירש הכתוב להדיא גבי נגעי הצרעת לשון "מכס" דהוי זילותא יתירה על האומה הישראלית, משא"כ גבי קרבנות דהוי פרסום חסדי השי"ת על שנתן לנו תורת הקרבנות להחיות בהם נפש החוטאת, כתב בה לשון "מכס".

ומצינו בחז"ל (תו"כ סו"פ קדושים והובא ברש"י שם) עה"פ (ויקרא כ, טו) ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי. אם אתם מובדלים - הרי אתם שלי, ואם לאו הרי אתם של נבוכדנצר וחבריו, ע"כ. הרי, שכל מעלת ויקרת עם ישראל, היא, שהם מובדלים מכל ארצות חיייהם מאומות העולם, עד כדי כך, שהפליגו בכך חז"ל, שאם עם ישראל אינם מבדילים עצמם מאו"ה, הרי שמשוייכים הם לכת נבוכדנצר, שהוא היה סמל ודמות ומקור הרשע והטומאה בחורבן בית מקדשינו, ובמעמד הר סיני עקרה השי"ת מבין האומות, והבדילים להיות לו לעם סגולה מכל העמים, ומגודל אהבתו ית"ש אלינו, שידד כל מערכות השמים והארץ, בכל נפלאותיו אשר עשה מאז הוציאם ממצרים ועד אחרי לכתם אחריו במדבר בארץ לא זרועה. ולמען נזכור ולא נשכח לעלמי עד אלו הדברים, תיקנו לנו חז"ל לומר בכל יום תמיד בהשכמת הבוקר, ברכת השבת וההודאה שלא עשני גוי, אשר כלי

תמיהות הללו. בהקדם מה שביאר הרמב"ן עה"פ (לעיל א, ט) וקרבו וכרעיו ירחץ במים, וז"ל: כי בעבור שמעשי בני אדם נגמרים במחשבה ובדיבור ובמעשה, צוה השם כי כאשר יחטא יביא קרבן, יסמוך ידיו עליו כנגד המעשה, ויתודה בפיו כנגד הדבור, וישרוף באש הקרב והכליות שהם כלי המחשבה והתאוה, והכרעים כנגד ידיו ורגליו של אדם העושים כל מלאכתו, ויזרוק הדם על המזבח כנגד דמו שנפשו, כדי שיחשוב אדם בעשותו כל אלה כי חטא לאלהיו בגופו ובנפשו, וראוי לו שישפך דמו וישרף גופו, לולא חסד הבורא שלקח מזמנו תמורה - וכפר הקרבן הזה שיהא דמו תחת דמו, נפש תחת נפש, וראשי אברי הקרבן כנגד ראשי אבריו, והמנות להחיות בהן מורי התורה שיתפללו עליו. וקרבן התמיד, בעבור שלא ינצלו הרבים מחטוא תמיד, ע"כ. הרי, שבעבור שהשי"ת יודע ועד שיצרנו הסוכן בקרבנו אורב תמיד לפתחינו להרע אותנו בכל צעד ושעל, ע"כ הטיב עמנו להחיות את נשמותינו, והמציא לנו מזור ותרופה לכל תחלואי נפשינו, ונתן לנו את סדר הקרבת הקרבנות, למען נתחטא בה מעונותינו, כי כך גזרה חכמתו ית"ש, שכל מעשי הבריאה יעמדו לימין ישראל לעת מצוא, כפי שביאר ברש"י הק' עה"פ (בראשית א, א) בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, בשביל התורה ובשביל ישראל שנקראו ראשית. ולכן, בעת בריאת העולם כבר יצר השי"ת בחמלתו כי רבה היא, שאחת מני רבות תכלית בריאת בהמות חיות ועופות יהיו, למען ישרתו הם את כל הצטרותם של עם ישראל, ולכן, נתן השי"ת תורת האדם אחרי תורת הבהמה, דכמו ביצירתו היתה הכוונה שיהא מוכן לאדם כל צרכו, כמו"כ, נאמרה תורתו אחרי תורת בהמה חיות ועופות, שתהא נמי כפרתו מוכנת ומזומנת לו לאדם בעת הצטרותו.

ועתה נבוא לבאר ביאור תמיהתנו הב', בתוספת מה שמצינו בדברי חז"ל כאן (מזדש רב טו, ד) כיוון ששמעו ישראל פרשת נגעים נתייראו, א"ל משה, אל תתייראו אלו לאו"ה, אבל אתם לאכול ולשתות ולשמוח שנא' (תהלים לב, י) רבים מכאובים לרשע, והבוטח בה' חסד יסובבנו, ע"כ. ולכאורה הא אקשינן לעיל דתורת הנגעים שייכת רק לעם ישראל, כיוון דאין הנגעים מטמאין באו"ה? אלא י"ל, דאה"נ עצם בריאת הנגעים היא אך ורק לאומות

איתא במדרש בפרשתינו (יה, א) והובא דבריו ברש"י הק' כאן, וז"ל: א"ר שמלאי כשם שיצירתו של אדם אחר בהמה חיה ועוף כך תורתו אחר בהמה חיה ועוף וגו'. ולכאורה יש לדייק בה טובא, חדא, דבשלמא יצירתו נעשית אחרי יצירת הבהמות והחיות והעופות, מהני הטעמים שגילו לנו רבותינו ז"ל (סנהדרין לה, וז"ל: תנו רבנן, אדם נברא בערב שבת, ומפני מה - שלא יהו מינים אומרים שותף היה לו להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית. דבר אחר, שאם תזוח דעתו עליו אומר לו, יתוש קדמך במעשה בראשית. דבר אחר, כדי שיכנס למצוה מיד. דבר אחר, כדי שיכנס לסעודה מיד. וכן איתא בתוס' (ברכות ס: ד"ה אשר יצר את האדם בחכמה) וז"ל: בתנחומא, ויברא אלהים את האדם, א"ר בון בחכמה שהתקין מזונותיו ואח"כ בראו, היינו דאמר בסנהדרין (לה, ל) לכן נברא בערב שבת, כדי שיכנס לסעודה מיד, וע"כ יסוד אשר יצר את האדם בחכמה, ע"כ. אולם, תורת האדם צריכה לימוד אמאי נאמרה דייקא אחרי תורת בהמה חיה ועוף? עוד איכא לאקשווי, דהא ארז"ל (ילקוט שמעוני בפרשתינו רמז תקנו) עה"פ (להלן יג, ב) אדם כי יהיה בעור בשרו וז"ל: למה אינו אומר דבר אל בני ישראל כמו שכתוב בכל הפסוקים וגו'... אפילו ישראל חלק להם כבוד ולא הזכירם לרעה, כשבא לקרבנות אמר למשה אדם כי יקריב "מכס", אבל כשבא להזהיר על הנגעים אמר אדם כי יהיה "בעור בשרו", קשה לפני הקדוש ברוך הוא לפשוט ידו באדם הזה, אלא מתרה אותו ומלקה ביתו שנאמר (יה, לד) ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם, חזר בו יפה, ואם לאו, מלקה בבגדו שנאמר (יג, מז) והבגד כי יהיה בו נגע צרעת, חזר בו יפה, ואם לאו באין בגופו שנאמר (יג, ב) אדם כי יהיה בעור בשרו, ע"כ. שמעינן מהכא, דעונש הנגעים שייך רק לעם ישראל, כיוון דארז"ל להדיא (נגעים יב, א) כל הבתים מיטמאין בנגעין חוץ משל עובדי כוכבים, ובפי' המשניות להרמב"ם שם ביאר וז"ל: אמר יתעלה ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם, ובא בקבלה, "אחוזתכם" מטמא בנגעים, ואין אחוזת גוים מטמא בנגעים, וכשם שאין אחוזתם מטמא בנגעים כך אין בגדיהם וגופן מטמאין בנגעים, ע"כ. הרי, שכל טומאת הצרעת מיירי רק בבני ישראל, וא"כ מה לי אם נכתב "מכס" ומה לי אם העלימם?

והנראה בעזרתו ית"ש לבאר כל הני

אור זרוע לצדיק

הרה"ק רבי חיים ויטאל זצ"ל

ל' ניסן ה'ש"פ

הגה"ק המקובל האלוקי רבי חיים וויטאל, נולד ב"ח חשוון שנת ה'ש"ג, בעיר הקודש צפת, לאביו רבי יוסף וויטאל מקלאבאריס.

זמן מה לפני לידת רבנו עזב אביו רבי יוסף את מקום שבתו בדרום איטליה, עלה לארץ והשתקע בעיר הקודש צפת אשר הייתה בשיא תקופת פריחתה, בתקופה זו הייתה העיר צפת מועדפת לעולים מכל רחבי תבל ובפרט ליהודים שומרי תורה ומצוות, חיי התורה בעיר שגשגו מעל ומעבר ועשרות רבים של תלמידי חכמים ומקובלים התיישבו בה באותה עת מה שהפך את צפת למרכז רוחני אשר השפיע על העולם היהודי כולו.

אל תוך אווירה טהורה זו נולד רבנו בשנת ה'ש"ג, ובתוך אווירה קדושה זו גדל והתחנך.

כאשר היה רבנו בן ארבע עשר שנים התקבל לבית מדרשו של הגה"ק רבי משה אלשיך - האלשי"ך הקדוש, ובבית מדרשו למד רבנו בהתמדה עצומה, אך רבנו לא הסתפק בלימוד תורת הנגלה וליבו נמשך ללימוד תורת הנסתר. לאחר זמן מה פנה רבנו והצטרף לבית מדרשו של הגה"ק רבי משה קורדובירו - הרמ"ק מפיו למד תורת הקבלה.

באותה תקופה ישב רבנו בשקידה על תלמודו בעודו שומר על מקומו בשני בתי המדרש, אצל האלשיך הקדוש שלמדו תורה ואצל הרמ"ק שלמדו קבלה, מאחר והיה עליו להספיק את כל הלימודים הללו הוצרך רבנו לשקוד ולהתמיד על לימודיו וכמעט שלא ישן.

באותן שנים עסק רבנו במסחר למחיית אנשי ביתו וסובב כל הזמן על ציר צפת, ירושלים ודמשק.

בשנת ה'ש"ל עלה אר"י מבבל, הגה"ק רבי יצחק לוריא אשכנזי - האר"י הק', עזב את מצרים ועלה לארץ הקודש, זמן קצר לאחר עלייתו הצטרף אף הוא לבית מדרשו של הרמ"ק והפך להיות לאחד מתלמידיו

הקרובים, אך דבר זה לא נמשך זמן רב, הרמ"ק הרגיש כי קצו קרב ורמז לתלמידיו כי האר"י הק' יהיה יורשו ומחליפו.

זמן רב לקח עד שהתלמידים וביניהם רבנו הבינו כי האר"י הק' הוא הוא היורש של רבם האהוב שנפטר והלך לעולמו, רק לאחר ששה חודשים מפטירת הרמ"ק עת ישבו הם בבית המדרש ועסקו בלימוד שמע רבנו פירוש מפי האר"י על דברי הרמ"ק, או אז הבין רבנו ואף קבלו עליו כרבנו.

עוד באותה שנה שנת ה'ש"ל עת קבל רבנו את האר"י הק' לו לרב פסק רבנו את מסחרו ופינה את כל יומו לעבודת הבורא יתברך.

האר"י הקדוש לא היה כותב את חידושי אלא לימד ונתן שיעורים על פה, לא כולם הסכימו והבינו את דרך לימודו, אבל רבנו דבק בו ואף כתב וסדר את כל חידושי רבנו האר"י"ל.

שנתיים ימים למד רבנו את תורת הנסתר מפי האר"י"ל, במשך כל הזמן הזה גילה האר"י הק' לרבנו סודות נפלאים שלא שמעתם אוזן, פעם אחת עת ישבו ללמוד פנה האר"י הק' לרבנו ואמר לו כי כל סיבת בואו לעולם היא להעביר לו ולגלות לו סודות אלו ואע"פ שהאר"י הק' ידע ואף אמר לרבנו כי באם ימשיכו ללמוד יחדיו אזי הוא יפטר מן העולם לא שמו לב על כך והמשיכו בלימודם.

רבנו הק' האר"י"ל העיד על רבנו כי הוא היחיד שמבין את דבריו לעומק ועומד על דעתו.

באחת הפעמים נגש רבנו לרבנו ובקשו כי יגלה לו איזה דבר מסויים, אמר לו האר"י הק' שאינו יכול כי דבר זה יגרום לפטירתו, אך לאחר מחשבה שניה אמר לו כי כל סיבת הימצאו בעולם זה להעביר לו גילויים אלו בתורת הנסתר ולכן מסר האר"י הק' את נפשו וגילה לרבנו את אותה הסוד, זמן קצר לאחר מכן בה' אב שנת ה'ש"ב נסתלק האר"י"ל מהאי עלמא ונשמתו עלתה בסערה השמימה.

רבינו ערך מתורת רבו הק' האר"י"ל את הספר "עץ חיים", הכולל הקדמות, שער הכוונות, שער שער המצוות, שער היחודים, שער הגלגולים, שער רוח הקודש, פירוש מאמרי רשב"י ועוד. והם מפורסמים היום כ"כתבי האר"י". כתבים אלו שימשו יסוד לכל המקובלים שבאו אחריהם, ואף לתורת החסידות. על כתבים אלו נאמרו מפי גדולי עולם שבחים רבים, ביניהם: "אבל דעו, מיום שניתנה התורה לא היה ספר כזה" (- השל"ה הק', באחת מאגרותיו).

בשנת ה'ש"ל עבר רבנו למצרים שם שהה תקופה קצרה ובשנת ה'ש"ז חזר ארצה ועלה לירושלים בה התגורר שמונה שנים, באחד הימים עבר השר אבו סיפון בשער העיר ושמע קול פכפוך מים, מששאל מה זה ענוהו מלוויו כי זהו מעיין הגיחון שנסתם על ידי חזקיהו המלך עת נלחם בסנחריב, שלח השר לקרוא לרבנו וציווה עליו לפתוח את המעיין והגביל אותו לזמן מסויים. רבנו היה יכול לומר איזה שם ובכך לפתוח את המעיין, אך מכיוון שהשימוש בשמות לצרכים אישיים אסורה, ברח רבינו לדמשק שבסוריה.

עוד באותו הלילה נגלה לו האר"י"ל בחלום ואמר לו כי נשמתו היא מניצוץ חזקיהו המלך וכי השר הוא מניצוץ סנחריב ואם היה רבנו פותח את המעיין היה מקרב את הגאולה בכך, מאחר וחזקיהו סתם את נהר הגיחון למורת רוחם של גדולי אותו הדור.

בשנת ה'שמ"ו חזר רבנו לצפת ובכ' אלול שנת ה'ש"נ הוסמך על ידי רבו האלשיך הקדוש לרבנות.

לאחר כארבעה שנים חזר רבנו לירושלים, אנשי העיר קבלוהו בכבוד גדול והעריצוהו מאוד. לאחר מכן שב רבנו לדמשק שבסוריה שם כיהן ברבנות עד יומו האחרון.

בשנת ה'ש"פ ל' לחודש ניסן עלתה נשמתו בסערה השמימה, ומנוחתו כבוד בעיר דמשק שבסוריה.

פרי צדיק

מהנעשה והנשמע בחצר הקודש

ועד שיעורי תורה דקהילתינו

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

תקנת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א לימים אלו

אשר כל אחד ואחד ילמד דף גמרא בכל יום בסדר מיוחד לכל קהל עדתינו.

- כל האברכים והבחורים ילמדו מדי יום מימי הספירה דף גמרא מס' ביצה על הסדר, מיום שני פר' תז"מ.
- הלימוד הינו דווקא בחברותא. כל הרוצה חברותא, ניתן להשאיר הודעה במערכת קול קהילתנו.
- ניתן להשאיר הודעות, שאלות וקושיות על סוגיה הנלמדת, להרה"צ אפרים מנחם מנדל למברגר שליט"א במערכת שלווחה 9.
- לימוד הדף נקבע לשעה 12 עד 1 בצהריים.
- סיום על מסכת ביצה, יתקיים בעה"ת ככל והמצב יתאפשר, ביו"ט שבועות בקידושא רבא לאחר התפילה.
- קוויתל מיוחד עם כל הלומדים יוכנס לכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, נא להרשם במערכת.

סדר הלימוד לשבוע פר' אחרי קדושים - מסכת ביצה

ראשון	שני	שלישי	רביעי	המישי	שישי	שבת
ח'	ט'	י'	יא'	י"ב	י"ג	י"ד

מזלא טבא וגדיא יאה

מעומקא דליבא נברך בזאת את אנשי שלמינו שהשמחה במעונם

הרה"ח חיים אלעזר קליין הי"ו לרגל שמחת הבר מצווה לנכדו

הרה"ח יצחק אייזיק שטייף הי"ו לרגל שמחת הבר מצווה לנכדו

הרה"ח יהודה אריה גוברמן הי"ו לרגל שמחת הולדת הנכד

הרה"ח משה אברהם קליין הי"ו לרגל שמחת הבר מצווה לבנו

הר"ר אברהם בן ציון גוברמן הי"ו לרגל שמחת הולדת הבן

יה"ר שייכו לראות מהם ומכל יוצ"ח רוב נחת ותענוג דקדושה

כעתידת

קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

ברגשי גיל ושמחה הנני לברך בברכת מזל טוב חמה ולבבית את ידידי היקרים הרה"ח משה אברהם קליין הי"ו לרגל שמחת הבר מצווה לבנו שייחי' הרה"ח חיים עקשטיין הי"ו לרגל שמחת הולדת הנכד תחי' יה"ר שייכו לרוות רוב נחת דקדושה מהם ומכל יוצ"ח מתוך כט"ס המברך מעוקא דליבא מרדכי לפקוביץ

נדבת ידידנו הנכבד

הרה"ח אברהם בן ציון גוברמן הי"ו

לרגל השמחה השרויה במעונו

בהולדת הבן שייחי'

יה"ר שייכו לרוות רוב נחת דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח מתוך כט"ס.

נדבת ידידנו הנכבד

הרה"ח חיים עקשטיין הי"ו

לרגל השמחה השרויה במעונו

בהולדת הנכד שייחי'

בן לחתנו הר"ר דוד גרבר הי"ו

יה"ר שייכו לרוות רוב נחת דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח מתוך כט"ס.

כוס תנחומים

נשגב קדם ידידנו הנכבד

הרה"ח אליעזר הופמן הי"ו

על פטירת אמו ע"ה

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון, שלא ישמע עוד שוד ושבר בגבולכם, אך טוב וחסד, ששון ושמחה ירדפוכם כל ימי חייכם.

המשתתפים בצערכם

קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

כוס תנחומים

נשגב קדם ידידנו הנכבד

הרה"ח מרדכי קליינמן הי"ו

על פטירת אמו ע"ה

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון, שלא ישמע עוד שוד ושבר בגבולכם, אך טוב וחסד, ששון ושמחה ירדפוכם כל ימי חייכם.

המשתתפים בצערכם

קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

כוס תנחומים

נשגב קדם ידידנו הנכבד

הרה"ח מאיר הרש שטרנברג הי"ו

על פטירת אחיו

הרה"ח משה ז"ל

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון, שלא ישמע עוד שוד ושבר בגבולכם, אך טוב וחסד, ששון ושמחה ירדפוכם כל ימי חייכם.

המשתתפים בצערכם

קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

המשך דברות קודש מעמוד ב'

הדיבור יעוררו מחשבתו וליבו, להגביר כוח האהבה שנטע השי"ת בנו בהיותנו עם מופרש ומובדל מבין העמים, וכך מצינו שתיקנו לנו חז"ל בסדר אמירת ברכת התורה - ובברכת קריאת התורה, אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו וגו', וכן באמירת הקידוש בלילי יו"ט, אשר בחר בנו מכל עם וכד', ובסדר ההבדלה, המבדיל בין קודש לחול, בין ישראל לעמים וגו', וזכרון אחד יהיה עולה לכולם, להחזיר בנו יקרת וטובת ההבדלה וההפרשה שזכו בה עם ישראל יתר על שאר העמים.

ובפרט בעמדינו עתה בימי הספירה, שהם ימי הקדושה והטהרה וההתעלות לעם ישראל כולו, כפי הסדר הנתקן לומר בכל ערב וערב, כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו... ואטהר

ואתקדש בקדושה של מעלה וכו', אזי בודאי תערב נא תפלותינו ובקשתינו, לפני המקום ב"ה, שנוכה להיות מופרשים ומובדלים מטומאת היצר ותחלואותיה, בתיקון הנהגת הבית, בקדושת הדיבור, בקדושת המלבושים לאנשים, נשים, וילידי ביתם. ועכו"כ, בימי הקיץ המועדים בעוה"ר לקלקול ולהרס הנפש רח"ל, כפי הנאמר (איכה ז, יח) צדו צעדינו מלכת ברחובותינו, מן ההכרח להשים לבנו על כך, להזהר ולהשמר מכל צרה שלא תבוא ח"ו.

והשי"ת ינחנו במעגלי צדק למען שמו באהבה, שנוכה לעשות נחת רוח ליוצרינו כל ימי חיינו, בשכבנו ובקומנו, בשבתנו בביתנו, ובלכתנו בדרכינו, עדי יתקן נפשותינו רוחותינו ונשמותינו מכל סיג ופגם, בבא לציון גואלינו משיח צדקינו במהרה בימינו, אמן.